

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'רצא

עש"ק פ' פקודי, בדר"ח אדר שני ה'תשע"ט

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקט"ז שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' ישראל ברוך ע"ה

בן - יבלחט"א - הרה"ח הרה"ת ר' שלום דובער שליט"א

בוטמן

נפטר בדמי ימיו, בן נ"ה שנה,

ש"ק פ' ויקרא, וא"ו אדר שני ה'תשע"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ידידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

מה ניתן ללמוד מחוטי מכשירי חשמל

בקשר עם פרשת השבוע, הננו מביאים בזה צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ תרומה, ו' אדר ה'תשמ"ג בענין מנורה של אש שהראה הקב"ה למשה

(המענה שולב בהנחה שנדפסה ב'התוועדות' תשמ"ג ח"ב סוף ע' 1022)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

א) אחרי התיבות "מה הועיל זה שהראהו מנורה של אש" כתב כ"ק אד"ש מה"מ: **רש"י** כותב בפשטות שזה מועיל, והוא כותב בפשטות שזה אי אפשר שיועיל!?

לדוגמא: בן ה' רואה באור (אש) הנר נהורא אוכמא, לבן וכן' – באם ת"ל [תימצי לומר] דבהמנורה של אש היו הגביעים וכו' כאו"א בגוון משונה ה"ז [הרי זה] מקיל בהבנת עשייתה (מעשה רב: בחוטי מכשיר הרדיא* וכיו"ב – כשצ"ל [כשצריכים להיות] חוטים רבים משנים צבעיהם).

ב) לכללות השאלה כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

ה"ז [הרי זה] בכל אופן קושיא בפ"ע [בפני עצמה] ואין לזה שייכות כלל להשיחה (וכמש"כ כל מפרשי רש"י) וכבר דובר בזה בהתועדות דשנים עברו [בהנחה שציינו המניחים בשוה"ג לשיחת ש"פ תרומה תשמ"א].

ג) על התיבות "הרי כשהראה לו מנורה של אש לא הועיל הדבר לעשייתה" כתב: **הבין יותר אבל לא עד כ"כ** [כדי כן] שיוכל [לעשייתה] **בכל פרטי**.

ד) בסוף השאלה (מכיוון שכבר הראהו לשם מה הי' צריך שתיעשה מאל"י) כתב: **ישאלו בן ה' יודיעם אשר רבות פעמים המלמד מתרץ קושיא, ובפעם הא' אינו תופס, ואז המלמד מוסיף ביאור ולפעמים זה מספיק. ולפעמים גם ההוספה ועוד הוספה ועוד הוספה כו' – אינו תופס ונשאר בקושיא.**

ולמטה מזה הוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א:

לשיטתו – קלאץ קושיא הו"ל להקשות: כיון שנעשות מאל"י – הרי דוקא תבנית המנורה לא הו"ל להראות כלל ומעיקרא מאי קא סבר!?

(* הערת המו"ל: לאחר מכן הכניסו המניחים לכ"ק אד"ש מה"מ את קטע השיחה המדובר להגהה (לאחר ששולב בו המענה), וכ"ק אד"ש מה"מ מחק את התיבות "מכשיר הרדיא" וכתב: **מכשירים שונים ומכונות.**

משפסקה הנבואה הרי- זה ע"י רבותינו נשיאינו

בקרב ממש יבוא משיח, ואזי השלוחים יהיו הראשונים שילכו לקבל את פניו, ו"נערים פני זקנים ילבינו" – הם יסחבו איתם את כל האחרים...

● כאשר משיח יבוא הוא לא ידע משום קונצים, אלא יתבע – "אלה פקודי המשכן"? תרשום לי על פתק: כמה חסידים עשית שיהיו חסידים של הרבי!... על כמה יהודים פעלת שילמדו חת"ת?... על כמה יהודים פעלת שיבואו לומר את כל התהילים בשבת מברכים!!... ● אלו שנסעו עדיין לא הגיעו לגיל עשרים שנה, והגם שראו את הרבי רק בקטנותם קודם שהגיעו להבנה והשגה, ולא זכו שישקיעו בהם ריבוי כחות, אעפ"כ הם נסעו בשמחה וטוב לבב, ללא שום פשט'לעך. על-ידם תתמלא הכוונה העליונה ד"יפוצו מעינותיך חוצה", והם יביאו את המשיח ● משיחת ש"פ פקודי, מכה"ח אד"ש ה'תשכ"ז – בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

בהפצת המעינות והפצת היהדות, אבל כאן אינם עושים מאומה ומונחים בענינים של מה-בכך.

משא"כ הבחורים השלוחים הנ"ל, אצלם הי' ה"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך" פשוט כפשוטו, ללא שום פשט'לעך! והם מתגוללים ("וואלגערען זיך") שם ללא עיתונים ומיץ ("דזשוס")

[כפי שנהי' כאן ה"מנהג" ב"שפיץ דשפיץ": הוא יושב בברוקלין, קורא עיתונים ושותה מיץ בכל יום, והוא אינו מסוגל לחיות ללא זה כיון שאצלו זה ענין הכרחי, ומבלעדי זה הוא

א. כאן המקום להזכיר לטובה, לברכה ולהצלחה מופלגה, את הבחורים השלוחים שנסעו אל מעבר לים, שתהי' להם הצלחה מופלגה למעלה מדרך הטבע, ללא שום מדידות והגבלות, והרי נסיעתם היא בשביל הפצת היהדות והפצת המעינות, וכפי שזה הי' אצלם בשמחה ובטוב לבב.

ולא כאותם אלו האוחזים ומתעקשים להיות כאן דוקא, פה הם נשחקים ("צעריבן"), אינם עושים מאומה, מונחים בענינים של מה-בכך ואף יותר גרוע מזה.

באם היו הם במקום אחר, היו פועלים

איננו יכול לעמוד להתפלל, ועאכו"כ שאינו יכול לערוך התבוננות קודם התפלה...

– בקרוב ממש יבוא משיח, ואזי הם (השלוחים) יהיו הראשונים שילכו לקבל את פניו, ו"נערים פני זקנים ילבינו"² – הם יסחבו איתם את כל האחרים...

ב. כאשר משיח יבוא הוא לא ידע משום קונצים, אלא יתבע – "אלה פקודי המשכן?" תרשום לי על פתק: כמה חסידים עשית שיהיו חסידים של הרבי!... על כמה יהודים פעלת שילמדו חת"ת?... על כמה יהודים פעלת שיבואו לומר את כל התהילים בשבת מברכים!!...

מילא מה שהוא בעצמו אינו רוצה, אבל הצרה היא שהוא גם לא רוצה שהשני יבוא! ואפי' כשהוא כן רוצה שהשני יבוא, אזי אומר שאין זה מכבודו לילך לדבר עם השני ולפעול עליו, הרי זה "אינו לפי כבודו"...

ע"כ אומרים לו, שדוקא כשעומדים בביטול ניתן לפעול על השני, וכפי שהרבי מבאר³ בנוגע למאמר חז"ל⁴ "כלי מלא אינו מחזיק", שכאשר הוא בבחי' "מלא", מציאות בפני-עצמו, אזי "אינו מחזיק" – אין ביכולתו גם לפעול על השני, דמכיון שהוא בבחי' מציאות אין ביכולתו להתחבר עם השני (כדי לפעול עליו).

טוען הוא: כיצד אני יכול לבוא לומר תהילים כאשר זה שייך לילדים קטנים, הרי זה לא מתאים לז' אומרים לו: אדרבה, אתה זקוק לענין הביטול, ודוקא ע"ז תוכל לפעול בשני.

וכמ"ש בפרקי דר"א⁵ על-הפסוק⁶ "ויזרע יצחק כו" – וכי יצחק אבינו דגן זרע ח"ו?

(2) סוף מס' סוטה.

(3) סה"מ הש"ת ע' 153. תש"ג ע' 191. ובכ"מ.

(4) ברכות מ, א. סוכה מו, א.

(5) רפ"ג. וראה עד"ז בלקו"ש ח"ה ע' 74.

(6) תולדות כו, יב.

והרי אין מקרא יוצא מידי פשוטו, זאת-אומרת ש"ויזרע יצחק" הי' גם כפשוטו, ואם-כן, אם יצחק אבינו מסר את עצמו והתעסק עם ענינים גשמיים, עאכו"כ שגם הוא יכול. ועי"ז יצחק הגיע ל"ויברכהו הוי"ו"⁶, עד ל"מאה שערים", עם כל הפירושים שבזה, ללא הבט ע"כ שהי' זה בארץ ההיא ובשנה ההיא, ארץ קשה ומדינה קשה⁷ וכו'.

ג. כתוב⁸ שלעתיד-לבוא יאמרו "ליצחק כי אתה אבינו" – מדוע? כיון שהעבודה תובעת שיעסקו ויתמסרו גם לענינים ד"ויזרע כו", כדי לפעול עם השני; והגם שחת"ת הוא ענין ל"למגרס", הן בנגלה והן בחסידות הוא ענין של גירסא, מכל-מקום, הרי הרבי עסק בזה בלהט ("געקאכט אין דעם"), וא"כ עליו לעשות זאת.

אמנם הם (הת' השלוחים) נסעו בלי חכמות כדי להפיץ את המעינות, ולא עשו רעש מעצמם מכך שזהו ענין דמסירות נפש וכו', כפי שנהי' כאן הסדר שכל דבר שעושים הוא ענין של מסירת נפש, הוא עושה לשני טובה וכו'.

אין-הכי-נמי, הענין הוא אכן מסירות נפש, וע"ד האימרה של הרבי⁹ אודות מה שכתוב¹⁰ "כל ישראל בני מלכים" (ופעם אפי' כתוב "כל ישראל מלכים הם"), שאצל מלך כל תנועה קלה שהוא עושה הרי היא נוגעת ביותר כו', ועד"ז כשיהודי עושה אפי' תנועה קלה הרי-זה דבר עצום.

אלא שכל זה טוב עבור מלאך מיכאל (כדי שיהי' מליץ טוב), שאמנם יהיו לו ש"י עולמות, עד אפי' תר"ך עולמות; אבל לפועל צריכים שיהי' "ראבאטו" [= עבודה], וכדי שיהי' "ראבאטו" זקוקים ל"ראבאטו ווידאץ"

(7) פרש"י עה"פ שם.

(8) ישעי' סג, טז.

(9) ראה לקו"ש חט"ו ע' 279.

(10) שבת סז, א.

ואת כל העולם כולו לכף זכות, ותביא "תשועה והצלה", שאז – ישתמשו במכונת של "הצלה" כדי להסיע – במהירות גדולה – יהודים בריאים ושלמים אל גאולה האמיתית והשלימה, ע"ד מ"ש "והביאו את כל אחיכם גו' ברכב גו' ובכרכרות על הר קדשי גו' כאשר יביאו גו' את המנחה בכלי טהור בית ה'".

ואף שהגאולה תהי' "עם ענני שמיא" – יקחו גם את המכונת של "הצלה" וישימוה על גבי "ענני שמיא"!

(משיחת ש"פ פקודי, פ' שקלים ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

הנשיא פועל ש"ביד חזקה יגרשם"

[. .] זוהי מעלתו של נשיא – שללא הבט ע"כ שהם אינם רוצים, אעפ"כ "ביד חזקה יגרשם", כיון שהוא מביט על יהודים בעין טובה, "טוב עין יברך כי נתן מלחמו לדל" ו"אין עני אלא בדעת" – שאין לו דעת כדי להבחין ולבחור בין ימינו לשמאלו, אזי הנשיא פועל גם עליו, אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום אבל פועל עליו ש"ביד חזקה יגרשם".

וענין זה הוא החידוש והמעלה של נשיא, שהוא פועל שיהי' "זכין לאדם בעל-כרחו", כיון שנשיא הוא מלשון "מעשין על הצדקה", לשון כפי', שהוא פועל את הענין בין אם רוצים ובין אם לאו, ומוריד את ההתנגדות; אמנם ישנה המעלה ד"כל נדיב לבו" לעשות בכח עצמו, אבל אם לא רוצים אזי צריך להיות בעל-כרחו.

(משיחת ש"פ פקודי, ו' אדר-שני ה'תש"ל - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת **שרה**

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

המקום המסוגל ביותר להתגלות ד"אוהל מועד"

וענין זה הוא בהדגשה יתירה כשנמצאים ב"אוהל מועד", בית ועד למבקשי ה"ש, שבבית-הכנסת ובית-המדרש דכ"ק מור"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו עסק בתורה עבודה וגמ"ח במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה לא זזה ממקומה" – ה"ז מקום מסוגל ביותר להתגלות ד"אוהל מועד" בבית המקדש השלישי, בגאולה האמיתית והשלימה. (משיחת ש"פ ויקהל-פקודי ה'תשנ"א - בלתי מוגה)

מדוע נהגו למנות למנין דוקא בפסוק "הושיעה את עמך גו"..."

בדורות האחרונים דעקבתא דמשיחא, חושך כפול ומכופל דזמן הגלות, לאחר ש כבר **מזמן** "כלו כל הקיצין" – אזי כאשר עשרה משראלי מתאספים יחדיו – שאז מודגש הענין בהשראת השכינה, כמבואר באגה"ק (סכ"ג) גודל העילוי בהשראת השכינה במעמד עשרה משראלי, אף שאינם מדברים בדברי תורה, ועאכו"כ כאשר מתאספים לבית-הכנסת כדי להתפלל להקב"ה, הנה לכל לראש מבקשים הם: "הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם!"

ולכן נהגו למנות בפסוק זה דוקא – מכיון שבו מתבטאת בקשתם של בני"י על כללות ענין הגאולה: "הושיעה את עמך גו"!"

(משיחת ש"פ ויק"פ, פ' החודש ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

אלו שיושנים – יטלו ענני שמיא עם מיטותיהם...

[.] תיכף ומיד ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – "ארו עם ענני שמיא". ואלו שיושנים וחולמים על ענינים אחרים – יטלו ענני שמיא עם מיטותיהם... כך, שיוכלו להמשיך ולישון במנוחה על "ענני שמיא"... וכשיתעוררו משנתם, יתפסו שעוסקים בענין אחר לגמרי (לא בענינים שחולמים אודותם...) – שעומדים בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש!

(משיחת ש"פ ויק"פ, פ' פרה, מבה"ח ניסן ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

יקחו גם את המכונית של "הצלה" וישימוה על גבי "ענני שמיא"!

ויה"ר שההשתתפות בענין של צדקה הנ"ל וכיו"ב, תהי' הפעולה אשר תכריע את עצמו

[= לראות את העבודה].

ודוקא עי"ז שישנו ה"יפקד מושביק"י¹¹, אזי יכול להיות ה"ונפקדת"י¹¹ אצל הקב"ה, ועד כסיום ההפטורה (דמחר חודש) "עד דוד הגדיל"¹², שהוא נהי' חשוב אצל מלך מלכי המלכים הקב"ה, ו"גילה סודו (דבריו) אל עבדיו הנביאים"¹³, ומשפסקה הנבואה הרי-זה ע"י רבותינו נשיאינו, עד לרבי.

ד. אלו שנסעו עדיין לא הגיעו לגיל עשרים שנה, והגם שראו את הרבי רק בקטנותם קודם שהגיעו להבנה והשגה, ולא זכו שישקיעו בהם ריבוי כחות, אעפ"כ הם נסעו בשמחה וטוב לבב, ללא שום פשט'לעך.

(11) שמואל א כ, יח.

(12) שם, מא.

(13) ל' הכתוב - עמוס ג, ז.

על-ידם תתמלא הכוונה העליונה ד"יפוצו מעינותיך חוצה", והם יביאו את המשיח.

ובמילא, הגם שאזניהם הגשמיות אינם שומעים זאת, אבל אצל יהודים גם כשנמצאים רחוק בגשמיות הברכה נמשכת למקבל – אזי שתהי' להם הצלחה מופלגה ללא שום מדידות והגבלות, ובעיקר בענין שלשמו הם נסעו, לייסד בית גדול בתורה, הן בנגלה והן בחסידות, וגם בית גדול בתפלה, כפי שהגמרא אומרת במס' מגילה, בעבודת התפילה (שדוקא עי"ז התומ"צ הם כפי הדרוש), ושיקויים אצלם ה"ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"¹⁴, עד ל"נחלה בלי מצרים"¹⁵.

(14) בראשית כח, יד.

(15) ברכות נא, א. וש"נ.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

הרמב"ם זועק לכל יהודי בכל רגע: אתה יכול להביא תשועה והצלה לעולם כולו!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

[בנוגע לאפשרות דביאת משיח צדקנו בשבת ויו"ט, הנה,] ההגבלות ד"אין בנין בית המקדש בלילה¹ ואין בנין ביהמ"ק דוחה שבת ויו"ט² – אינם, כיון שכל הגבלות אלו הם דווקא כשבונים בידי אדם, אבל "מקדש העתיד שאנו מצפין בנוי ומשוכלל הוא יגלה ויבוא משמים"³, ועד"ז ההגבלה דטומאת כהנים איננה, כמבו' בפוסקים⁴.

וכמובן גם מהגמרא ופס"ד הרמב"ם "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – מהלשון "לעולם", "כל השנה כולה" מובן, שזה יכול להיות בכל זמן ממש, ביום ובלילה, בשבת וביו"ט, כולל ברגע זה ממש ביום השבת (ללא הבט על ההגבלות לכאורה של תחומין⁵, וטירחא – אע"פ ששבת ענינה עונג), עאכו"כ שבשבת עצמו – עתה הזמן של רעוא דרעוין!

ומה שישנה השאלה: הרי כבר דובר כו"כ פעמים אודות זה שיכולים וצריכים להביא את משיח "נאו", ואודות ההוספה בהתעסקות במבצעים ובכל התרי"ג מצות וכו', ולשם מה צריכים שוב לייגע יהודים ("מאטערן אידן") ולא לתת להם לישון, ע"י עשיית התוועדות נוספת ושוב לדבר ע"ז, הרי אלו ענינים שכל אחד מבין לבד?

– אלא שזוהי "שאלה" על הרמב"ם: הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי – בתור הלכה לדורות – פעם אחת ועוד פעם ושוב פעם: הסתכל ותראה – בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") אתה יכול להכריע את עצמך ואת כל העולם ולהביא תשועה והצלה עבורך ועבור כל העולם!!

ובלשון הרמב"ם: "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם כאילו חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

הערה 64.

(1) שבועות טו, ב.

(2) כפתור ופרח פ"ו. שו"ת חתם סופר יו"ד סר"ו.
(3) פירוש סוכה מא, סע"א – ד"ה אי נמי. ר"ה ל, סע"א.
(4) ראה לקו"ש ח"ב ע' 220 ואילך.

(1) שבועות שם. יבמות ו, א.
(2) פרש"י סוכה מא, סע"א – ד"ה אי נמי. ר"ה ל, סע"א.
(3) ראה עירובין מג, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 272. ועוד.

(5) ראה עירובין מג, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 272. ועוד.

(4) ראה עירובין מג, ב. וראה לקו"ש ח"א ע' 272. ועוד.

ל"מרדכי היהודי" ומה ששייך ל"עם מרדכי" – שייך להם באופן של "נחלת עולם".

וזאת יודעים כל עמי הארץ של "עם ועם כלשונו" ו"בכל מדינות המלך אחרוש" – שמדוע הוא מלך? בגלל שהושיבו אותו על הכסא על-ידי "מי שאחרית וראשית שלו" – מלכו של עולם, ואין לו שום ברירה, הוא יעשה את מה ש"מלכו של עולם" ירצה שהוא יעשה! אלא ש"מלכו של עולם" רוצה שזה לא יהי' בדרך מתנה, אלא היהודים יראו שהם שייכים ל"עם מרדכי" ש"לא יכרע ולא ישתחוה" שאז "ונהפוך הוא"; לא רק שלא פוגעים ביהדות ולא פוגעים ביהודים ולא פוגעים במשהו ששייך ליהודים – אלא אדרבה נותנים לו את "בית המן".

ואתו אחד שקודם טען בנוסח אחר, והוא דיבר עם המן באמרו שרצונו לקשור 'חסים' אתו, ושהוא החבר שלו וכו' וכו' – התחרט אח"כ ואמר להיפך (ואין כאן המקום להאריך בזה).

וכאשר יהודי יתנהג באופן ד"לא יכרע ולא ישתחוה" – זהו הדרך היחידה ואין ברירה (אחרת) שיהי' "יושב בשער המלך" באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה", ועוד בזמן הגלות יהי' נתינת "בית המן" – שליהודים יהי' שליטה על עזה עם כל המקומות; שאף-על-פי שמצד עצמה היא לא בגבולות של ארץ-ישראל המצומצמת, מ"מ היא תיכנס (לגבולות) לכש"ירחיב ה' את גבולך".

(תרגום חפשי משיחת פורים ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

בכח הסכם השלום מצרים תומכת במחבלים החודרים משטחה לארץ ישראל

ישנם הטוענים שעל-ידי הסכם-השלום עם מצרים (תמורת הוויתורים על כל עניני בטחון) נמנעה שפיכות-דמים נוספת. – טענה זו היא טשטוש מוחלט של המצב האמיתי, כי ההיפך הוא הנכון:

אם לא היו מחזירים למצרים את שדות-הנפט וכו' וכו' – לא היתה מצרים מסוגלת לעודד ולתמוך בפעולותיהם של המחבלים, הן תמיכה באותם מחבלים החודרים משטחה לשטח ארץ ישראל והן תמיכה בשאר המחבלים, אם על-ידי משלוחי כסף ונשק, או על-ידי קבלת-פנים חמה לראש-המחבלים מתוך חיבוקים ונשיקות!... וכל זה – כתוצאה מהתעצמותה של מצרים בעקבות כל הוויתורים של בני-ישראל!

כלומר: לא זו בלבד שהסכם-השלום לא מנע שפיכות-דמים, אלא אדרבה, בעקבות הסכם-השלום – שהביא להתעצמותה של מצרים – גבר כחם של המחבלים, דבר שהביא למאות קרבות הי"ד, ורק בחסדי ה' לא היה מספרם גדול עוד יותר! – אוי ואבוי לנחמה כזו – שהרי אפילו נפש אחת מישראל היא עולם מלא!

(משיחת ש"פ בא, תשד"ח - בלתי מוגה)

עוד בזמן הגלזות יהוי נתנת "בית המזי" - שלייהודים יהוי שליטה על עזה עם כל המקומות

[. .] האשליה: שיש לזה שם "אוטונומי" – והשם הזה ישנו בכל השבעים לשון – ושלא לכך מתכוונים. אבל כולם יודעים שמה שמתכוונים הוא, רחמנא-ליצלן – לכל המציאות ש"הגידו לו את עם מרדכי"!

וכפי שרואים זאת גם בעיני בשר, שע"י כל סטי, וע"י כל כריעה והשתחוי' שהי', רחמנא-ליצלן, פעם אחר פעם – נפגשו שוב וויתרו "קצת" והסתדרו עכ"פ על ה"קצת" השני או על הרוב. ואח"כ רוצים לרמות את עצמם שלא היתה שום ברירה אחרת. שהברירה היחידה היא – שאין ברירה, מכיון שהברירה היחידה עבור יהודים, ועבור קיום יהודים בתור עם, כ"אומה" – הוא מה שנקרא "יהדות אמיתית"! שביהדות האמיתית כתוב שמה ששייך

"כל אדם", שזה כולל את כל בני ישראל ממש, הן אנשים והן נשים (כשהרמב"ם כותב "אדם" בספר ההלכות שלו הכוונה היא גם לאשה⁶), הן טף, בין "בנערינו" ובין "בזקנינו", בין "בבנינו" ובין "בבנותינו"⁷, ואדרבה – "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשביט אויב ומתנקם"⁸ – ביכלתו בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") להכריע את עצמו וגם את כל העולם כולו ולהביא לשם תשועה והצלה!

ואע"פ שאומרים זאת לאדם פעם אחת – כותב הרמב"ם ש"כל השנה כולה" – "לעולם", זאת אומרת, בכל רגע ורגע האדם צריך להסתכל ע"ז ככה. ולכן, אפילו אם אומרים לו זאת פעם אחת ברגע אחד, זועק לו את זה הרמב"ם שוב פעם ברגע שלאח"ז, ועוד פעם בכל רגע ורגע במשך כל השנה כולה!

והעיקר הוא, שאכן האדם יכול בכל רגע ורגע להביא ("אראפברענגען") תשועה והצלה לעצמו ולכל העולם כולו, וכאמור לעיל – ביום או בלילה, בשבת וביו"ט.

(משיחת ש"פ פקודי, פ' שקלים ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

(6) ראה שד"ח כללים מערכת א' אות עג. אציקלופדי' (7) ל' הכתוב – בא י, ט.
(8) תהלים ה, ג. תלמודית ערך אדם ע' קסג ובהנסמן שם.

הפקידה של הקב"ה את בני ישראל

א. פרשת פקודי מסיימת את ספר שמות.

ספר שמות וספר בראשית מחולקים זה מזה, חילוק המובן משמם:

ספר בראשית, כשמו – "בראשית", כן הוא – ראשית והכנה בלבד לעצם הענין, אבל אין זה הענין עצמו.

ובפרטיות יותר: התיבה "ראשית" יש בה ב' פירושים: (א) רק מלשון ראשית והכנה לעצם הענין. (ב) אין זה רק הכנה לעצם הענין אלא גם נכלל בתוך הענין, רק שזה ראשיתו והתחלתו וכולל בתוכו את הענין כולו.

והנה, גם אם נאמר לפי הפי' השני, הרי בכל-זאת אין זה גוף הענין (אלא רק התחלתו), שהרי ישנם שלשה ענינים – ראש, גוף ורגל, וגוף הוא האמצעי שבהם, וא"כ גם אם נאמר כפירוש הב' אזי אין זה עדיין גוף ועצם הענין דתורה מלשון הוראה, אלא זהו רק הענין ד"מעשה אבות סימן לבנים", עד שישנה שקלא-וטריוא שלימה האם ניתן ללמוד הלכה ממעשה אבות.

משא"כ ספר שמות, ישנו בו כבר ענין של הלכה והוראה, כבר מסופר בו על הגלות והגאולה, הגם שזה ישנו ברמז בספר בראשית ג"כ בפסוקי' "ועבדום וענו אותם וגו' ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" [וכמדובר לעיל ש"ראשית" כולל בתוכו את כל הענין], אבל בבראשית

(1) לך טו, יג.

זה מובא בקיצור נמרץ ורק בדבור [אמנם דבורו של הקב"ה חשיב מעשה – אבל סוף-כל-סוף הרי זה רק דיבור]; ואילו בספר שמות מובא כל הספור של הגלות והגאולה, החל מ"ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" – ענין הגלות, עד שבאים לסוף הספר "כי שכן עליו הענין וכבוד ה' מלא את המשכן"² וזה ה' "לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם"³, עד שאפי' משה "לא יכול לבוא אל אהל מועד"⁴, ונדרש שיהי' קודם "ויקרא אל משה" [כפי שאומר בפרשה הבאה], שזהו הסיוע הניתן מלמעלה כדי שמשה יוכל להכנס לאהל מועד, שזה (השראת השכינה) ה' התכלית ד"ושכנתי בתוכם"⁵, תכלית העילוי שבגאולה הבאה לאחר הגלות.

אלא שלזה הוצרך להיות הענין ד"בכל מסעיהם"⁶, כדלקמן.

ב. הרי "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"⁷, ובפרט ע"פ מאחז"ל⁸ שכל המלכויות נקראו ע"ש מצרים ע"ש שהם מצרים לישראל⁹, במילא מובן שגם כל הגאולות נקראות ע"ש גאולת מצרים, היות והגלות היא בדוגמת גלות מצרים א"כ גם הגאולה שלאחרי' היא גם בדוגמת גאולת מצרים.

ועד"ז בגלות זה האחרון, שבכדי שיהי' העילוי דהגאולה, נדרש קודם הענין ד"בכל מסעיהם" [שהוא הסיוע וחיותם דכל הענין, וכפי שהגמ' אומרת¹⁰ כלל בתורה ש"הכל הולך אחר החיותם"], כיון שדוקא ע"י ה"בכל מסעיהם" מגיעים לתכלית העילוי של הגאולה.

זה צריך להיות באופן כפי שרש"י מפרש¹¹ ש"מקום חנייתם אף הוא קרוי מסע וכו' לפי שממקום החני' חזרו ונסעו כו".

ולכאורה אינו מובן: כיצד אומר רש"י ש"מקום חנייתם כו' קרוי מסע", הרי ה' זה "על פי ה' יחנו", וא"כ החני' צריכה להקרא חני' ולא מסע? וכפי שהגמ' אומרת במס' עירובין¹² . . ש"כיון דכתיב בהו ע"פ ה' יחנו וע"פ ה' יסעו כמאן דקביעי להו", כלומר, שה"על-פי ה' יחנו" פעל שתהי' זו קביעות; וא"כ, כיצד אומר רש"י ש"מקום חנייתם כו' קרוי מסע" מצד זה שחזרו ונסעו, הרי ה' זה "על-פי ה' יחנו"?

כבר בחני' ישנו המסע האמיתי שנפעל ע"י

הירידה

ג. והביאור בזה יובן בהקדים שאלה נוספת כללית: "למה עשה ה' ככה" לשלוח את בני ישראל לגלות?

וההסבר הוא, בכדי שתתוסף בהם העל' שנפעלת ע"י הירידה, כיון שדוקא ע"י הירידה לביא עמיקתא, ובביא עמיקתא גופא ישנה הירידה הנוספת דהגלות, דוקא ע"י' ניתן

(2) ס"פ פקודי (מ, לה).

(3) שם לח.

(4) שם לה.

(5) תרומה כה, ח.

(6) שם לח.

(7) מיכה ז, טו.

(8) ב"ד פט"ז, ד.

(9) ראה לקו"ש חל"ב ע' 50. וראה שם בהע' 46.

(10) ברכות יב, א.

(11) שם לח.

(12) נה, ב.

להגיע להליכה האמיתית באופן דבלי גבול.

וזהו ענין החני' – הירידה בגלות, שהכוונה בזה היא כדי שלאחמ"כ נגיע למסע הבא, היות וכדי להגיע למסע האמיתי, שזהו ההליכה האמיתית באופן דבלי גבול, הרי זה דוקא ע"י החני' הקודמת לזה, שהיא ההכנה למסע.

וע"פ המבואר בתניא (פל"ז) מובן שאין זה בגדר הכנה בלבד, אלא מכיון שכל הגילויים דלעתיד הינם תלויים "במעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות", הרי מובן שכבר עכשיו ישנו כבר הגילוי שנפעל ע"י העבודה, ובמילא מיד לאחרי החני' – הירידה, ישנו כבר ענין המסע שבא על-ידו, כיון שמיד כשיהודי עושה "אתכפיא סטרא אחרא", שזוהי העבודה בגלות, נגרמת לו נחת-רוח מכך שהוא גרם נחת-רוח להקב"ה ע"י האתכפיא סט"א, כי הרי כל יהודי רוצה לגרום נח"ר להקב"ה.

וזהו ענין נוסף בחני' – ענין זה של נחת, כיון שכבר בחני' ישנו המסע האמיתי שנפעל ע"י הירידה.

ד. אמנם, היות ש"המעשה הוא העיקר", לכן זה מוכרח לבוא אח"כ בגילוי, שתהי' ההליכה באין-ערוך הנפעלת ע"י הירידה בגלוי, וזוהי התכלית. אבל באמת הרי החני' עצמה היא ענין של מסע, כיון שבה ישנה כבר העל'.

ובזה ישנו ה"נעוץ תחלתן בסופן", שתיכף בתחלת הספר נאמר "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה", שזוהי הירידה לגלות, וע"כ אומרים מיד שהכוונה בזה היא כדי שבסוף יוכלו להגיע ל"בכל מסעיהם", הליכה אמיתית שהיא באין-ערוך להליכה הקודמת.

כמו"כ ישנו כאן גם ה"נעוץ סופן בתחלתן", שהכח להגיע ל"בכל מסעיהם" הוא דוקא ע"י "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה" – שדוקא ע"י הירידה למצרים וכל הקשיים הכרוכים בזה שישנם בגלות, דוקא ע"י עבודה זו מקבלים את הכח להגיע ל"בכל מסעיהם".

וזהו גם מה שאומר "כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהי' לילה בו"¹³, שכיצד יכול להיות הענין ד"יומם" – גילוי, הרי זה דוקא כאשר ישנו גם ה"ואש תהי' לילה בו", שזוהי העבודה בזמן הגלות שנקראת לילה, וזהו ה"תחלה" המביא ל"סוף מעשה" – העל' שבאה ע"י'ז, וכנ"ל שענין זה ישנו כבר בחני', עד שזה בא לאחמ"כ בגלוי, שזוהי כל כוונת הירידה.

ה. ענין זה קשור גם עם מ"ש בתחלת הפרשה "ואלה פקודי", וכפי שאדמו"ר הזקן מביא¹⁴ ש"פקודי" הוא מל' "חייב אדם לפקוד את אשתו בשעה שהוא יוצא לדרך (וכשבא מן הדרך)¹⁵, שזהו תכלית היחוד בין הקב"ה לבני ישראל, "ודבק באשתו", עד ל"והיו לבשר אחד"¹⁶.

זה נפעל ע"י העבודה בזמן הגלות במצב של חושך, וזה מביא את הגאולה, שאזי יוצאים מהגלות ובאופן דגוי ואלקים, שזה יהי' ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו.

(משיחת ש"פ פקודי, ו' אדר-שני ה'תש"ל - בלתי מוגה)

(13) שם לח.

(14) לקו"ת פקודי ו, א.

(15) יבמות סב, ב.

(16) בראשית ב, כד.

